

Φρ. Γουργίς' τὸ γαῖμα (τρέχει τὸ αἷμα κρουνηδόν) Πά-
νορμ.

γουργινός ἐπίθ. Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ό ς.

Ὁ προερχόμενος ἀπὸ γούρναν : Γουργινὸ ἁλάτι (ἁλάτι ἐγ-
χωρίου παραγωγῆς, παραγόμενον διὰ τῆς ἐξατμίσεως θα-
λασσίου ὕδατος, διὰ τοῦ ὁποῖου πληροῦνται αἱ κοιλότητες
παραθαλασσίων βράχων, αἱ πρόχειραι ἀλυκαί). Συνών. ἀ-
φ ρ ἄ λ α τ ο, ἀντίθ. ἀ γ ο ρ α σ τ ὸ ἁ λ ἄ τ ι, ἀ λ υ κ ῆ-
σ ι ο ἁ λ ἄ τ ι, χ ο ν τ ρ ἄ λ α τ ο.

γουργίλα ἡ, Ἰων. (Βουρλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί λ α.

Ἡ ὑδρορροή. Συνών. λ ο ὕ κ ι, σ ο ὕ γ ε λ ο.

γουργίσκι τό, Ἀντίπαξ. Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί σ κ ι.

Μικρὰ γούρνα, μικρὸν κοίλωμα ὅπου παραμένουν στά-
σιμα ὕδατα ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ν ῖ δ ι.

γουργίτσα ἡ, Ἀλόνν. Θεσσ. (Ἀγία Παρασκ. Ἀμπελ.
Τρίκερ.) Θράκ. (Σηλυβρ. Σουφλ.) Ἰκαρ. (Καραβόστ.) Μα-
κεδ. (Βλάστ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Κοντογόν. Μεσ-
σην.) Σάμ. Σκόπ. σγουργίτσα Πελοπν. (Μάν. Μεσσην.)
σγουργίτσα Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.

1) Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἀλόνν. Θράκ. (Σηλυβρ.)
Ἰκαρ. (Καραβόστ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν. Μεσ-
σην.) Σάμ. Σκόπ.: Θὰ δῆς μιὰ βρυσούλα νὰ τρέχῃ μέσα σὲ
μιὰ σγουργίτσα νερὸ πεδακάθαρο Μάν. || Αἰνιγμ.

Ἐχω μιὰ γουργίτσα μαρμαρένια τσαὶ χυτή,
μὲ τὰ μαῦρα τὰ ψαράτσια τσαὶ μὲ τὸ γλυκὸ κρασί
(τὸ καρπούζι) Μέγαρ. || Ἀσμ.

Ν' ἀνέβω σὲ ψηλὸ βουνό, | νὰ κάμω μάρμαρο λουτρό,
νὰ χῇ γουργίτσες δεκοχτὼ | καὶ σιντριβάνια ἐξήντα δυὸ
Σηλυβρ. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ν ἄ κ ι 1. β) Πολὺ μικρὸς
λάκκος φυσικὸς ἢ τεχνητὸς Θεσσ. (Ἀγία Παρασκ. Ἀμ-
πελ.) Μακεδ. (Βλάστ.): Φυτεῦ' δι τὰ κουκκάγια ἕνα - ἕνα σὶ
γουργίτσες (κουκκάγια = μικρὰ κρομμύδια) Ἀμπελ.
2) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος τῶν παικτῶν ἀνοίγει
ἀβαθὴ λακκίσκον εἰς τρόπον ὥστε οὔτοι νὰ εὐρίσκωνται εἰς
διάταξιν εὐθείας γραμμῆς. Ἐντὸς τῶν λακκίσκων ρίπτεται
ὑφ' ἐνὸς μικρὰ ἐλαστικὴ σφαῖρα, τ ό π ι, καὶ εἰς ὃν λάκ-
κον εἰσέρχεται τοῦτο ὀφείλει ὁ κάτοχός του νὰ κτυπήσῃ μὲ
ταύτην ἕνα τῶν συμπαικτῶν του, οἱ ὁποῖοι σπεύδουν ἐν τῷ
μεταξὺ νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Ἐὰν τὸ ἐπιτύχῃ, τοποθε-
τεῖ μικρὸν λίθον εἰς τὸν λάκκον τοῦ συμπαικτοῦ του ὡς
δειγμα ἐπιτυχίας, ἐὰν ὄχι, τότε τοποθετεῖ τὸν λίθον εἰς
τὸν ἰδικόν του λακκίσκον ὡς δείγμα ἀποτυχίας. Ὅταν
εἰς ἕνα λακκίσκον συνηθροίζοντο πέντε ἢ δέκα λίθοι, τότε
ὁ κάτοχος τοῦ λακκίσκου τούτου θεωρεῖται ὡς ἀποτυ-
χῶν καὶ κτυπᾶται ὑφ' ὅλων μὲ τὴν ἐλαστικὴν σφαῖραν
ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως Θράκ. (Σουφλ.) Πελοπν. (Κον-
τογόν.) Συνών. γ ο υ β ῖ τ σ ε ς (εἰς λ. γ ο υ β ῖ τ σ α 4a).
3) Τὸ λακκάκι τοῦ λαιμοῦ Θεσσ. (Τρίκερ.): Μ' πουνάει ἡ
γουργίτσα μ'.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργίτσα Μακεδ.
(Βρασν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.) Γουργίτσες Πελοπν.

(Πυλ.) Γουργίτσες Θράκ. (Σουφλ.) Σγουργίτσα Πελοπν.
(Καρβελ. Μάν. Ξηροκ. Πετρίν.)

γουργόπουλον τό, ἁμάρτ. γουργόπον Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α.

Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γούρνος ὁ, Αἰγίν. κούρνος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Πληθ.
κούρρους τά, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Τὸ Βυζαντ. γ ο ὕ ρ ν ο ς. Βλ. Miklosich - Müller, Acta,
3,57 «φρέαρ μετὰ μαρμαρίνου περιστομίδος καὶ γούρνου».

1) Γ ο ὕ ρ ν α 1, τὸ ὅπ. βλ., Αἰγίν.: Ἀσμ.

Ἵς τοὺς κάμπους νὰ μὴν κατεβῇς, σὲ γούρρους μὴν ποτί-
σης

τσαὶ εἰς τὰ ποταμόχειλα φλοέρα νὰ μὴν παίξῃς.

2) Λουτήρ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀσμ.

Ἐλένε χτιζ' χρυσᾷ λουτρούς, μαλαματένᾳ κούρρους,
ἐμπαίν' ἀπέσ' καὶ λούσκειται κ' ἐβγαίν' καὶ ἀναλλάζει.

γουργούδα ἡ, Θράκ. (Καρωτ.) Μακεδ. (Βρασν. Πεν-
τάπολ.) βουργούδα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὕ-
δ α.

Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γουργούδι τό, ἐνιαχ. γουργούδ' Θράκ. Μακεδ. (Ἀρε-
θουσ. Βρασν.) κ. ἄ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ν ῖ.

Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γουργούλα ἡ, Ἡπ. (Πλατανοῦς.) Θεσσ. (Ναρθάκ.)
Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Ἀμφιλοχ. Λαμ. Σπάρτ. Τοπόλ.
Φθιώτ.) — Δ. Λουκοπ., Ποιὰ παιγνίδ. παίζουσ τὰ Ἑλλη-
νόπ., 49.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὕ λ α.

1) Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἡπ. (Πλατανοῦς.) Θεσσ.
(Ναρθάκ.) Στερελλ. (Ἀμφιλοχ. Σπάρτ. Φθιώτ.): Τὰ πόδια
τὰ πλιένουμι ἰδῶ 'ς τ' γουργούλα Ναρθάκ. Ἐχ' νιὰ γουργ-
νούλα 'κεῖ πέρα καὶ πῖν'ς νερὸ Φθιώτ. β) Γ ο υ ρ ν ῖ τ σ α 1β,
τὸ ὅπ. βλ., Μακεδ. (Βλάστ.) 2) Γ ο υ ρ ν ῖ τ σ α 2, τὸ
ὅπ. βλ., Στερελλ. (Τοπόλ.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. 3) Γ ο υ ρ-
ν ῖ τ σ α 3, τὸ ὅπ. βλ., Στερελλ. (Σπάρτ.): Ἰκεῖ 'ς τὴ
γουργούλα τοῦ 'μπηξὶ τοῦ μαχαίρ' καὶ τοῦ ἔσφαξι.

γουργούχιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ ρ ι ν ο ὕ χ ι ν.

1) Ἡ ὑπὸ τὸν κρουνὸν τῆς στέρνας κειμένη καὶ πρὸς αὐ-
τὴν συνεχόμενη γούρνα, φέρουσα πρὸς τὸν πυθμένα ὀπὴν
πρὸς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος. 2) Ἡ μήτρα τῶν κεράμων.

γουργωτός ἐπίθ. Ἀστυπ. Λειψ. Λέρ. Μῆλ. Νίσυρ. —
Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 217 καὶ Γεωργ. Ρούμελ.,
118 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ω-
τ ό ς.

Ὁ κοῖλος, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς γούρνας ἐνθ' ἄν.:
Γουργωτὴ πεταλίδα (ἡ πεταλίδα, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ὄστρακον
κοῖλον, ὡς γούρναν) Ἀστυπ. Τὸ καπάκι τοῦ χαρηνιοῦ εἶναι
γουργωτὸ Μῆλ. Τὰ νύχια τῶν προβατιῶν ἔχουν ἕνα γργον-

